

Bu öykü yaşanmış bir olayın uyarlamasıdır. Öyküde yer alan kişilerin gerçek kişilerle alakası yoktur.

Benimle oynar mısın?

Müzik çalarımnda Barış Manço'nun "Dönence" şarkısı çalarken , ilahi bir ışık oyununu andıran güneş yüzümü parlatıyor,bembeyaz toz bulutlar Karaman'ın koyunları gibi gökyüzünde sıra sıra dolanıyordu.Duraklar onlarca çeşit insanla hınca hınç dolmuştu. Kır saçlı,siyah paltolu bir amca öksürdükten sonra peçeteyle salyalarını siliyor.Dikdörtgen çerçeve gözlüğüyle etrafına ürkek bakışlar fırlatan hovarda görünümlü,taş çatlasın yirmi beş yaşlarında bir çocukla,pembe eşarbinin altına çubuklu mavi gömlek giymiş bir bayan dikkatimi çekiyor.Bayanın yanında üç çocuk var,ikisi kız.Kızlardan ufak olanı kadının sanki kendisini bırakıp kaçacakmış gibi hem elinden tutuyor hem de vücudunu baldırına yaslıyor.Kızın sol elindeki sepette renk renk çiçekler var. Kırmızılı mavili sardunyalar,Pembe Afrika Menekşesi,Kirli Hanım Çiçeği...Sağ elinde ise bir koltuk değneyi.Sağ bacağı maalesef yoktu ufaklığın ancak öyle güzel bir gülümsemesi var ki gözlerinin içi ışıltılı parlıyor.Bir taraftan ayakta durmaya çalışırken diğer yandan sıkıca tutuyor çiçekleri.Sonra birden yanıma doğru yanaşiyor ufak kız,o ince,narin ses tonuyla "Abi" diyor "Çiçek ister misin?" Dayanamayıp uzanıyorum kırmızı güle.Cebimden çıkan yirmiliğin yeşiline bakmadan uzatıyorum ufaklığa.

"İsmin ne senin?"

"Yasemin."

"Okula gitmiyor musun sen?"

"İkinci sınıfa gidiyorum.Okul bitince burada annemlerle çiçek satıyorum."

Okyanus mavisini gözlerinin içi dalgalanıyor aniden Yasemin'in.Gözbebekleri büyüyor gülerken.Aldığı paraya şaşırıyor.Parayı bir sağa bir sola çevirip uzaktan annesine gösteriyor.Annesi hiç oralı değil.Suratı hala somurtuyor.

"Ama burada böyle çalışırsan ödevlerini yapamaz,zayıf not alırsın sonra Yasemin."

"Harçlığımı çıkaramazsam annem gönderemez ki okula."

Konuşmamız esnasında Yasemin birden tökezliyor.Gülümsemesi duraklıyor aniden Yasemin'in.Solan bir gül edasıyla yere uzanıyor, minik elleri parayı ve çiçekleri salıyor kaldırımına.Başını kaldırım kenarındaki büyük taşlardan birine çarpıyor.Ben Yasemin'in kalkmasına yardımcı olmaya çalışırken annesi ve ablası koşarak geliyor yanımıza,ufak oğlan olanları anlamaya çalışıyor.Ablası ağlamaya başlıyor ve ablasının göz yaşları kalbimi toprağa gömüyor.Elimdeki gülün dikenleri ruhumu parçalıyor.Yasemin baygın,sürekli titriyor,elleri buz kesiliyor,gözleri fal taşına taş çıkarırcasına irileşiyor.İnsan seli etrafımızı sarıyor.Yaşlı bir teyze elindeki beyaz kutudan birkaç ağrı kesici ilaç çıkarıp,tıkıştırıyor kızcağzının ağzına.Salyalarla birlikte yutmasını sağlıyor hapları.

Yasemin gözlerini açınca annesine sarılıyor sınıksız ama gözünde tek bir yaş yok.Annesi harap olmuş,göz yaşlarını durduramıyor.Sonra bana dönüp dünyadan bir haber gözlerimin içine bakıyor minik kız.

"Benimle oynar mısın?"

Gülümsüyorum bende.

"İlk önce bir şeyler atıştıralım sonra oynarız."

Uzun bir konuşmanın ardından annesinden zorla bir saatliğine izin koparıyoruz. Söz veriyorum sadece karşıdaki sahilden balık ekmek yeyip dönmek için.

Bu sırada öğreniyorum ki Yasemin sağ ayağını sekiz yaşındayken karşıdan karşıya geçerken bir trafik kazası sonucunda kaybetmiş.Ancak hayatı,insanları ve yaşamayı o kadar çok seviyor ve o kadar içten yaşıyor ki kemdinden utaniyorum.Kendimden utaniyorum çünkü yaşamayı benden daha iyi beceriyor.

Sahil kıyısında ilerliyoruz.Minik kız elimi güvenle tutarken,varlığımın nahif duyguları,gökyüzünün hafifliğine ve denizin kendini ispatlarmışçasına kum tanelerinin

arasına gönderdiği dalgalara karışıyor.Ruhum,doğanın doğallığıyla kırıstırıyor.Yaşlanmış bir kedi esneyerek asfalta uzanıyor.Önümde duran mağrur heykel yoldan geçenleri selamlıyor tüm soğukkanlılığıyla.Ufak bir tekneye atlıyoruz. Üç beş tane tahta masa ile keskin balık kokuları karşılıyor bizi.Deniz tarafındaki masalardan birine oturuyoruz.Uzun saçlı,kırışmış burnu hurmayı andıran bir garson menüyü getiriyor...

Balıkçı abi balıkları tüm ihtişamıyla kızartırken,ağzımın sularının denize karışmasına engel olamıyorum.Fazla kızarmış,tam ekmek,balığımızın yanına bir de kola açıyoruz buz gibi. Ne Yasemin konuşuyor ne ben konuşuyorum.Son lokmayı bitirene kadar denizi dinliyoruz;ilahi bir lütuf ve huşu içerisinde olan denizi.Deniz sanki melekler tarafından arındırılmışçasına berrak.Balığı bitirdikten sonra kalan son yudum kolanın asidini gidermek için ağzımda çalkalıyorum.Doğa orkestrasını bozan bir ses geliyor kulağıma.

“Senin adın ne abi?”

“Emir”

“Emir.Anlamı da gayet açık.Uyulması gereken emirler vardır ve biz onlara uyduğumuz sürece hayatımız düzene girer.”

“Ne gibi mesela?”

“Mesela benim ayağımın olmaması gibi.Bu Allah’ın emri ve Allah’ın emrettiği şeyler olur.Bir nevi kader.Ama üzülüyorum çünkü önemli olan manevi uzuvlardır Emir Abi.Hissetmek için gereken uzuvlar.Benim kalbim çok sağlam mesela.Yani tüm manevi olayları idrak edebiliyor.”

“Yaşına göre ne çok şey biliyorsun sen öyle.”

“Okumayı seviyorum abi.”

“Hem benim kalbim seninki kadar sağlam mı bilemiyorum.Bana öyle geliyor ki seninki bembeyaz,tıpkı pamuk tarlaları gibi.”

“Bence seninki de masmavi.Gökyüzü kadar geniş.”

“Peki o zaman sana bir soru soracağım.”

“Evet sor tabi.”

“İnsanların şükretmesi ve hayatı sevmesi için ne yapması lazım.İlla ki başlarına bir müsibet mi gelmesi gerek?”

“Hayır tabi ki.Her şeyin başı inanmaktan geçiyor.İnanmak,sabretmek ve bir işe gerçek anlamda niyetlenmek o işi başarmanın yarısıdır.Mesela Eli Bowen.On çocuklu bir ailenin en ufak oğluydu ve doğuştan bacakları yoktu.Küçük yaşlardan itibaren ailesine yardım için çalışan Bowen ellerini çok iyi kullanıyordu ve bir tesadüf sonucu ünlü sirk işletmecileri onunla tanıştı ve onu sirklerine aldılar.Sonuç olarak Bowen “Bacaksız Akrobat” olarak dünyanın en iyi akrobatlarından biri oldu.Bowen’in başarısının en önemi kısmı tabi ki inanmaktı.İnandı,sabretti ve başardı.”

Birden ikimizde sustuk.Minik Yasemin bana hayattan dersler vermeye devam ediyordu.Tıpkı sınıfın en ön sıralarında oturan ve öğretmenin karşısında kulaklarını dört açıp dikkat kesilen öğrenciler gibi hiç ses çıkarmadan dinliyordum onu.

“Bu arada bence senden çok iyi baba olur.”

“Senin baban benden çok daha kıymetlidir bence.”

“Ama o yok.Yani ben son altı yıldır onu hiç görmedim.”

“.....”

“Bana çarpan arabanın şoförüydü babam.Benim kadar şanslı değilmiş.Kurtulamadı kazadan.”

Balığın kılçıkları boğazımı delik deşik etmişçesine kalakalıyorum,tükürüğüm boğazıma beşi bir yerde gibi diziliyor,yutkunamıyorum.Konuyu değiştirmek babında:

“Hadi oyun oynayalım” diyorum.Elimi tutuyor.Gülümsüyor.Onun kendini iyi ve güvende hissetmesi,bana da güven duygusu aşıyor.

Hangi okula gittiğini,arkadaşlarını,sevdiği kitapları,izlediği çizgi dizileri anlatıyor.

Bir taraftan da irili ufaklı taş parçalarını sektiriyoruz sularda...
Yasemin gülümsüyor,ben seviniyorum.Ben seviniyorum,kalbim řükrediyor...
Çocukluk,insanın bebekliği ve yaşlılığı arasındaki ikramiye.
Çocukluk,kalbi heyecanla besleyen serüvenler kumkuması.
Çocukluk,sıra dışı bir adada ateş dansı yaparken,kum fırtınasına yakalanmak.
Çocukluk,masumluk duygusunun gırtlաęa kadar dayanması.
Çocukluk,insanların gülümsemeyle hediyeleřmesi ve çocukluk,seni bařka türlü
açıklayamıyorum.

